

Dohrmann (FP):

Det er vist ikke helt forkert at sige, at når fremskridtspartiet i 1973 kom i folketinget med 28 mandater, så var en af hovedgrundene vel nok det skattesystem, som fortsat eksisterer. Vi ved alle sammen, at som skattelovene fungerer, og som det hele bliver kørt i det hele taget, så er der mange, der simpelt hen er kommet i klemme. Mange eller nogle har måske gjort det bevidst, det skal jeg ikke bestride; det er klart, at når man har et skatetryk som det danske, så vil nogle forsøge at omgå gældende love. Men jeg synes heller ikke, der kan herske tvivl om, at som skattelovene er formuleret, så er mange kommet i klemme i systemet, ved at det hele simpelt hen er forekommet dem så uforståeligt, at de helt ubevidst er kommet til at gøre nogle fejl, også selv om de har bestræbt sig på at gøre det 100 pct. korrekt.

Derfor vil jeg gerne på fremskridtspartiets vegne sige, at vi i allerhøjeste grad mener, der er brug for en reform, altså nogle store ændringer af det nuværende system. Men når nu folketinget langt om længe har indset dette og virkelig går i gang med den opgave, havde vi i hvert fald håbet på, at man havde lært af de fejltagelser, der hidtil er gjort, og virkelig havde bestræbt sig på at få formuleret nogle love og nogle begreber, som også almindelige mennesker kan finde ud af, men det er jo desværre ikke tilfældet. Tværtimod ved vi – og jeg tror, skatteministeren kan bekræfte det, når han kommer herop – at alene ca. 8.000 inden for det offentlige skal sendes på lange kurser for at finde ud af, hvad dette her i det hele taget drejer sig om. Det var fremme i forbindelse med kritikken af, at lovforslagene er blevet fremsat så sent, at ingen faktisk kunne nå at sætte sig ordentlig ind i hele det fremtidige system.

Jeg synes, det er meget beklageligt, at man nu hej vedtager sådan noget og kommer og smider nogle lovforslag på bordet. Uanset hvor langt et udvalgsarbejde der forestår, vil det fortsat være sådan, at der uden for folketinget findes tusindvis af mennesker, som også skal sætte sig ind i det. Nu har jeg nævnt de offentligt ansatte, men der er jo også en lang række revisorer, regnskabsførere og mange andre, som virkelig også må bruge megen tid på at sætte sig ind i, hvad

der egentlig menes med de ting, der her foreslås.

Folketinget i almindelighed og forligspartierne i særdeleshed har jo haft god tid til at diskutere det hele. Det har taget forligspartierne lang tid at blive enige – om de er det i dag, står mig ikke helt klart, selvfølgelig er der nogle områder, hvor man ikke er enige – men jeg synes bare, at det flertal, der står bag den aftale, der er indgået, skulle udvise forståelse over for befolkningen og dem, der får med dette her at gøre, for de har nødvendigvis også et stort behov for at kunne sætte sig ind i de forskellige paragraffer.

Jeg sagde, at vi mente, der var behov for en reform, og jeg tror ikke, det kommer bag på nogen, når jeg nævner, at den måde, fremskridtspartiet mener man burde gennemføre en reform på er ved år efter år – lad os f.eks. sige 8 år – at forhøje den skattefrie bundgrænse, således at alle til sidst var ude af hele systemet, og at staten selvfølgelig oppebar nogle indtægter gennem moms og andre afgifter. Derudover skulle folk naturligvis vænnes til, at mange af de ting, der i dag gives som en slags subsidier i form af børnetilskud eller på anden måde, hvor man optræder som de store julemænd og er så børnevenlige, selvfølgelig burde væk, og at det alene skulle vurderes ud fra social trang, hvem der har hjælp behov. Sandheden er jo, at hver eneste krone, man deler ud, enten det er til børnefamilier eller til andre, først skal opkræves igennem skatter og afgifter. Derfor er det sådan set meget nemt at optræde som julemænd og slå om sig med penge til både højre og venstre.

En af de ting, jeg synes er en meget stor svaghed i hvert fald set fra skatteydernes side, er, at man nu begynder at nedtrappe rentefradragsretten. Rentefradragsretten kan der siges mange ting om. Jeg ved godt, at den er blevet misbrugt, men jeg ved også, at det er skatteydernes sidste værn mod en total udplyndring.

I og med at man nu begynder at afskaffe de fradragmuligheder, der findes i skattelovgivningen i dag, er det helt klart, at nogle familier – lidt afhængig af, hvor man bor, og hvornår man har etableret sig – vil komme i klemme. Man har lavet nogle overgangsbestemmelser, men trods alt vil det være således, at nogle familier vil blive klemte, og det værste ved det hele er som sagt, at det sidste